

AMRAU L-KAISZ ÉS TARAFKA KÖLTEMÉNYEIK.

Arabból fordította

JÓNÁS JÁNOS*).

A következő két költemény azon két Muhammed kora előtti, az araboknál nagy becsben álló és minden tekintetben igen érdekes művek közé tartozik, melyek „Moallakah“ név alatt ismeretesek. Ezen első tekintetre sajtáságos névnek (Moallakah = felakasztottak) vonatkozását megértendők tudnunk kell, miszerint Muhammed előtt az araboknál azon szokás uralkodott, hogy a hírneves költők műveikkel versenytérre léptek, a Mekkába a Kaabához zárandokoltak előtt maguknak nagy nevet, családjuknak tiszteletet, törzsüknek hírt s dicsőséget, ősi hagyományaiknak kegyeletet szerzendők. Ezen szokást, mint a mely a művelődés fejlődésére, a nemzetet egybekapcsoló láncz szilárdítására nagy befolyást gyakorolt, feltaláljuk nem csak a görögök olympiai játékaiban, de majdnem minden nép történetében, midőn a nemzeti létének első stadiumát, avagy hőskorát élte. Az ilyen versenyben legjobbnak talált mű, mely a vitézséget legszebben dicsőítette, a középkor lovagjait díszítő, az araboknak még most is fő jellemvonásaikat képező tulajdonokat, minők főleg szerelem, nagyszerű tettek utáni vágy, gyengék megvédése, vendégszeretet, vérbosszú, a legmagasztosabb fénybe állította; mely a nemzet szellemi kincseinek halmozásából az erkölcsi tanok legszebb gyöngyeit füzte előadásának

---

*) Szilády Áron ak. tag szívességéből és ajánlatára közöljük e fordítást, a mely egy híres irodalmi ténynyel ismertet meg az arabok világából. Közöljük a végett is, hogy buzdítsuk a fiatal tehetséget; úgy is nálunk elismerő buzdításnál alig találhat egyebet az, ki a mindennapi úton kívül is bátorkodik járni.

Szerkesztő.

fonalára: azon mű arany betűkkel selyem szőnyegbe himezve, a Kaaba ajtajára, mint a nemzet legbecsesb javainak archivumába akasztatott fel.

A mi a Moallakah-k szerkezetét illeti, erre nézve nem igen térnek el egymástól. Szerelem, nem az ideális, hanem az érzéki szerelem, és pedig rendszeren annak boldogító és keserű állapota egyformán; saját vagy ősök vitéz tetteinek dicsőítése, lovagias tulajdonok dicsérése, főleg az önzetlen vendégszeretet magasztalása, és bizonyos a Korán elveitől még ment természetes irányu életbölcesség tanai; ezek azon tárgyak, melyek körül mindegyik forog. A költő rendszeren azon kezd, hogy társaival utazva azon helyhez ér, hol nem rég kedvese lakott. A hátramaradt nyomok látása, melyek legcsekélyebbjenek is oly nagy fontosságot tud tulajdonítani, kesergő panaszokra indítja őt; társainak buzdítására férfiasodik, és bánatát elűzendő, kedvesének keresésére vagy merész tettek elkövetésére indul. Ide fűzi rendszeren kedvesének és — tevéjének vagy lovának leírását, a hol gyakran az utóbbi veszi nagyobb mértékben igénybe ékesszólását és dús képzelő tehetségét, mely az egész érzéki világot, úgy a mint az egy beduin előtt jelenkezik, szelleme körébe vonja, hogy ott jelentőséggel ruházza fel. A többi motívumok különböző rendben következnek egymásután, és a költő egyéni jellemétől függ, hogy melyik legyen nagyobb mértékben megénekelve. Úgy látszik, a Moallakah-k írói vagyis inkább éneklői teljesen kimeríték erejüket a rájuk nézve oly dicsőséges eredményű versenyben, és az egységet — melyet bármely keleti költőnél hasztalan keresnének — nem ismerve, összehordák mind azt, a mi dalra fakaszthatja a heves vérű beduint, csak néha függesztve össze finom szállal a különböző részeket. — A mi a költemények nyelvezetét illeti, bennök azon egyszerű és mégis erőteljes, a későbbi cifra stílus mestereséges fordulataiban a mily szegény, fogalomszókban ép oly gazdag nyelvet találjuk fel, melynek hasonmására csak a szintén Muhammed kora előtti nagy és kis Hamaza nevű költeménygyűjteményekben akadunk, és mely ma már még az araboknál is magyarázatot igényel, de érdemel is.

Legmelegebb érzelme, legdúsabb képzelő tehetsége és legbensőbb kedélye e költők közt Amrau 'l-Kaisznak van. Három szerelmi viszonyát beszéli el költeményében a nélkül, hogy kimerülne meglepő szép képeinek gazdag tára, a nélkül, hogy elhagyná creje,

midőn mindegyik viszonyát más-más oldalról teszi előttünk érdekessé. Szívének ezen keserédes emlékei annyira elfoglalják, hogy néhány versben sokat zaklatott kodélyét érintve, csak kis helyet tud szorítani egy vadászatának és alkalmilag kedvencz lovának leírására, mit még egy vihar ecsetlése követ, költői tehetségének nem legkevésébbé fényes tanujelo.

Amrau 'l-Kaisz, a Keudan törzsből származott Hodsr fia, szerencsétlen fejedelem volt, mert alattvalói ellene fellázadtak, és ő szomszédainál volt kénytelen menhelyet keresni, a kiktől hidegen fogadtatva, sőt elutasítatva, végre a görög császárhoz menekült, s a Galatia tartományhoz tartozó Ancyra városban telepedett le, a hol nem sokára meg is halt; némelyek szerint egy megmérgezett ruha felöltése vetett volna erőszakos véget sokat zaklatott életének. — Hogy mily nagy tekintélyben állt költeménye az araboknál, arról egy Muharred nevű író tesz tanúságot.

Teljesen ellentéte ennek másik költőnk Tarafa (teljes neve: Amru bnu 'l Abd Tarafa), Mutalammesz, szintén híres költő, nővérenek fia, a ki Amru bnu Hend hirai udvarában élt. Mivel azonban ezen pártfogója s annak udvaronczaival ellen némely költeményeiben a satyra ostorát kíméletlenül forgatta, huszonhat éves korában kivégeztetett.

Amrau 'l-Kaisz bensősége, a tárgyakat melegen felölelő inkább ideális lelkülete helyett, Tarafánál féktelen szenvedélyének vakon hódoló jellemet találunk. Beduin ő egész lényében, a ki nem győzi dicsérni vendégszeretetét, élvezekben gazdag életét és vakmerő bátorságát. A megrovásokat, melyeket féktelen élete vont maga után, különösen unokatestvére, Maleknek szemrehányásait, szájhöz illő dicsekvésekkel ügyekszik elűtni. Költeményének első részében leíró és — untató. Nem mintha meglepő képeket nem tudna teremteni; de több mint harmincz versben tevéjének csaknem minden csontját írván le, bennünk nem gorjesztheti azon érdekelt, melyet Amrau 'l-Kaisz bájos ecsete önkénytelen előidéz.

Amrau 'I-Kaisz költeménye.

1. Merengve kedvesem s lakának emléken
Megálljatok, sírjunk ; ott a homok végén
2. *Dachul, Haumal, Tudzih s Makrat* ¹⁾ közt nyomára
Találhatsz a homokfuvatok daczára.
3. Megállva társaim buzdítva szólának :
„Üdülj és ne engedj szerelmed bújának!“
4. De az én gyógyszerem egyedül könnyözőn —
Mi haszna ? azt is csak tünt nyomra öntözöm !
5. „Hisz ép így könnyezettél, mikoron elhagyád
Maszalban Huvairát s Rababa szomszédját !
6. Körültük a mosusz ²⁾ illata terjedt el,
Mint a mikor Zephyr a szegfűn ellehel.“
7. De bánatos könnyüm patakként folyt alá
Szememből arczomon, majd övem áztatá.
8. Mennyi boldog nap nem fűszerzé életem ?
A Dara-Dsuldsuli-t ³⁾ még sem feledhetem.
9. Tevém a szüzeknek ekkoron levágtam,
Hogy nyergem elvivék, ugyancsak csodáltam.
10. Húsát egész estig vidáman éldelék,
Selyemhez hasonló zsírból is volt elég.
11. Magam hogy Unaiza nyergére ültem fel,
„Jaj néked“ — szóla ő — „így gyalogolnom kell!“

¹⁾ Városok vagy falvak Jemama tartományban, pusztá Arabiában.

²⁾ Keleten szagos olajok és szerek használata nagy mértékben van elterjedve, mely szokást főleg a nők túlságos fényűzésig viszik. Csaknem minden keleti költőnél gyakran történik erre vonatkozás.

³⁾ Az esemény, melyre itt a költő czéloz, a következő : Amrau 'I-Kaisz szeretőjét, Unaizát egyszer meglepte, midőn az társnőivel a Dara Dsuldsuli tóban fürdött. Tevéjéről legrani és a fürdő lányok ruháját összeszedni Amrau 'I-Kaisznak egy pillanat műve volt, a ki is megesküdött, hogy az öltöndarabokat addig ki nem adja, míg a leányok azokért meztelen ki nem jönnek a tóból. Midőn minden töprengés hasztalan volt, a lányok engedtek. Legtovább vonakodott maga Unaiza. Az elfázott és kiéhezott szüzek panaszára Amrau 'I-Kaisz tevéjét levágta, melynek húsát vígan költötték el. Dúsan kárpótolta Amrau 'I-Kaisz veszteségét azon körülmény, hogy teve nélkül maradván, Unaizájával egy nyeregben ülhetett.

12. Alattunk a nyereg csakugyan görnyede:
„Szállj le, ó Amra 'l-kaisz, hisz kidől a teve!“
13. Csak nógasd — mondám én — s ereszszed meg fékét,
Ne tiltsd meg szerelmed mézédos gyümölcsét!
14. Sok hozzád illő hölgy nekem már engede
S talizmánra *) bízva hevert csak gyermeke;
15. Ha sirt is, anyja csak félig fordult felé,
Míg másik féltetét a karom ölelé.
16. Egykor ama halmon hidegen fogadott,
S oldhatlan esküvel végzé a kemény szót.
17. Ó Fatima! miért e fájó hidegség?
Elhagyni engemet — csak most ne, ó ne még!
18. Vagy talán epezítő szerelmem bánthatna?
S ez mindent áldozó hű szívem jutalma?
19. Tán természetem az, mely tőled eltaszit?
Szakítsd hát el végkép szerelmem lánczait!
20. Te könnyezel? tán hogy szemeidnek nyila
Haldokló keblemet még inkább szakgassa?
21. Jóhírű lánynyal is, kinék sátrát még nem
Látogatá férfi, szabad volt enyelgnem.
22. Mit nékem örök és halálos ellenség?
Ő hozzá vitt útam és én nem rettegek.
23. Mikor a fiastyúk az égen csillámlott,
Miként selyemövön a drágakő, legott
24. Sátrában termettem; leöltvén már mezét
Egy köntös fedte csak irigyen termetét.
25. „Istenre mondom — szólt — ellened nincs segély!
Látom már vakká tett téged a szenvedély.“
26. Hozzám símulva ő velem kilépdele,
Besepre nyomunkat köntöse szegélye.
27. Családjá sátrain túlértem már vele,
Űrbe fogadott egy halmos völgy öle.
28. Magamhoz vontam s ő gyengéden rám hajolt;
Dereka mily karcsu, lába mily vékony volt.
29. Sugár a termete — boldog, ki öleli! —
Keble síma tükrét a hó is irigyli.

*) Az arabok, mint minden keleti nép, babonásak, és a gyermekeket amulettek által hiszik rossz szellemek és betegségek ellen megóvhatni.

30. Vegyülve színezé halmait rózsa s tej,
Azt vélnéd strucztojás, nevelte a csermely.
31. Hát még ha arcját is lefátyolzá! szeme....
Így néz a félénk öz kicsinyét keresve.
32. Nyakához a zerge nyaka csak gyenge kép,
Nem csak az ékszer az, melytől oly bájló szép.
33. Éjféketén omlott hajzata vállára,
Dúsan mint sokágu pálmának lombsátra.
34. Díszesen hátrafont fürtökben hullt alá,
Szalagját a szellő susogva ingatá.
35. Sinórral versenyzett hajlékony termete,
Lába a pálmának miben sem engede.
36. Álmait mosusztól szagos ágyon szövé,
Bájait irigyen csak pongyola fedé.
37. Ha gyengéd ujjával összefogta mezét
Eselfán a bíbor féreg ily ellentét ¹⁾).
38. Az éj árnyát tovaüzé ragyogása
Miként a szerzetes éjjeli lámpása.
39. A legszemérmesb is szerelmre gyuladna,
Ha ily tökéletes teremtést láthatna.
40. A szenvedély vakká férfit már nem tehet,
Mégis elbűvölted örökre szívemet.
41. Hányszor nem intettek miattad őszintén!
Dorgálva feleltem, feddést nem tűrök én.

* * *

42. Palástját rám az éj hullámként teríté
S a soknemű aggály lelkem kimeríté.
43. Hidegen karolt át sötét komor teste,
Keblemre hajolván sohajim megleste.
44. Ó hosszú éj, — mondám — bár mindig tartanál!
Hisz megnyugvást keblem hajnalban sem talál!
45. Maradj, éj! késsenek csillagid miként ha
Kötéllal sziklához volnának csatolva.
46. Türelmes tevéként hányszor nem hordoztam

¹⁾ Az arab nők körmeiket vérvörösre szokták festeni, azért mondja költőnk, hogy kedvese ujjai a fehér leplen olyanok mint a Jaszrúna nevű bíbor színű féreg az Esel nevű fán, melylyel a nők fogaikat szokták fehéríteni.

Családom tömlőit hátamra csatoltan ?

47. Sivar, zordon völgyön hányszor vitt útam el!
Vonított a farkas, mint az kit gond terhel.
48. Bizony — mondám hozzá — szegények vagyunk mi,
Nem gazdag az, a ki éltét így tengeti.
49. Mi kettőnk élelmét csak a zsákmány teszi,
Ki utánuk fárad nem nagy hasznát veszi.

* ~ *
*   *

50. Alszik még fészken a madár, midőn korán
Felkapok nyilsebes lovamra szaporán.
51. Támad, kanyarodik, most fordúl, majd rohan,
Miként a szikla ha lesepri vízroham.
52. Lehúll a takaró síma pej hátáról,
Miként a víz lefoly a kopasz szikláról.
53. Karcu, toporzékló lovamra felkapok,
Ha prüszköl azt vélnéd forró katlan buzog.
54. Ha más leget-szelő lovak kifáradtan
A port verik fel csak, léptén a kő pattan.
55. A könnyü ifjoncz nem maradhat meg rajta,
A nehéz lovasnak ruháját szakgatja.
56. Látnád midőn forog — gyorsabban aligha
Perdül szépen fonott ostorról a csiga.
57. Csipőinek párját nincs a ki ismeri,
Szépen nőtt farkával majd a földet sepri.
58. Ha otthon áll, háta mint a kő oly síma,
Melyen mosuszt törnek az ara számára.
59. Serényén piroslik még a vadak vére,
Miként ha Hennát ¹⁾ öntsz ősz ember fejére.
60. Vad tehén csordára akadtam útamon,
Miként ha Devaar ²⁾ szüzei lettek von',
61. Ugráltak valamint ékszer közt a csiga
Nyakán a sok ősi ifjúnak forogva.
62. Elérte csakhamar lovam a csapatot,
Keresni menhelyet csak egy sem futhatott.

¹⁾ Henna egy növény, melynek kisajtolt nedve vörös festéket szolgáltat.

²⁾ Devaar, az araboknak egy bálványa Muhammed kora előtt, melynek tiszteletére a szüzek phantasticus tánczokat rendeztek.

63. Fut üldve a bikák s tehének csapata,
Eléri jó lovam s csak meg sem izzada.
64. Szakácsok a sok húst sietve megfőzék,
Van dolga a nyársnak, sustorog a fazék.
65. Ha estve visszatér, elbámúl minden szem,
Lovamhoz foghatót nem lelni festve sem.
66. Készen áll mindig a nyereg és fék rajta,
El nem bocsátanám szemem elől soha.

* * *

67. Nézd ott a felleg közt czikázó villámot!
Azt vélnéd két lángkéz csapásait látod.
68. Sugára fényt lövel mint dervis lámpája,
Ha szépen font belét olajjal itatja.
69. Társim elszélednek Dzarids s Udzaib közé,
Mig bámuló szemem a villám leszegzé.
70. Úgy látszik Kataura nehezül jobb fele,
Mig a bal elvonul Szitár s Jadzbul fele ¹⁾.
71. Vízárját Kutaifa ²⁾ fölé kiüríti,
A sudaras fákat mind földre teríti.
72. Hömpölygve vonszolja Kánán fölött farkát,
Riadva hagyják el a zergék a sziklát.
73. Taimában ³⁾ a pálmák törzsöke még hagyján,
Csak sziklán épült ház marad meg alapján.
74. Miként ősz férfiü köpenybe burkolva
Úgy áll elárasztva Tebir ⁴⁾ vénhedt csúcsa.
75. Reggelre Mudsaimir beseprett tetejét
Körülfont gigasi orsónak nézhetnéd.
76. A gábiti pusztán hullik le a tereh,
Miként ha málháit ledobja a teve.
77. A regg hüs lehetőől miként a bort ivók
Ittasan röpködnek a szárnyas völgyalakók.
78. A hullámokba fúlt vadak fennúszkálnak
Miként ha kitépett gyökerek volnának.

¹⁾ Városok Al Hedsasz tartományban, sziklás Arábiában.

²⁾ Falu Damask tartományban.

³⁾ Megerősített vár Nedsid nevű tartományban, pusztá Arábiában.

⁴⁾ Magas hegy Hedsaszban.

Tarafa költeménye.

1. Úgy látszik Chaulának nyoma Tszahmed fölött
Mint kézen a festék ha már eltörlődött ¹⁾).
2. Megállva társaim buzdítva szólának:
„Üdülj és ne engedj szerelmed bújának!“
3. A maleki gyaloghintók ama reggel
Dad kanyarultain hajókként tűntek fel.
4. Melyekkel a hajós, ha Adauból ²⁾ evez,
Majd egyenesen hajt, majd görbe irányt vesz.
5. A hullámok keblét széthasgatja velek
Miként homokhalmot a játszi gyermekek.
6. Egy zergét ismertem, bíbor volt ajaka,
Szemében éj lakott, gyöngysoros volt nyaka.
7. Bár gyengéd, a bokrok között, külön legel,
Az Arak ³⁾ lombjait köpenyként ölti fel.
8. Ha bíbor ajkait mosolyra nyitja fel,
Azt vélnéd harmatos halmon bimbó fesel.
9. A nap sugára rá felyülről fényt terjeszt,
Azonban az alap sötéte mit sem vesz.
10. Redőtlen és fehér elbájló arczára,
Mintegy fátyolt borít a napnak fényárja.
11. Ha szívem ilyenmü aggályoktól sebes,
Tevémre felkapok; futása nyílsebes.
12. Oly bizton ülök rajt miként gyaloghintón.
A sávolt öltönyhöz hasonló járt úton.
13. Nőstény bár — mint himé erősek izmai,
Fut mint a strucz, szürkék gyér szőre szálai.
14. A leggyorsabb tevét elhagyja serényen,
Egymásután rakja lábát az ösvényen.
15. Tavaszkor esőtől dúsan beöntözött

¹⁾ Az arab nők hegyes tüvel csillagokat, rózsákat s több efléket szoktak kezeikbe szurkálni és azon helyeket különböző színű porokkal hintik be, mit, ha az első behintés kihűllik, ismételni kell.

²⁾ Helység a veres tenger jobb oldalánál.

³⁾ Arak néven egy, Arábia hegyes tájain gyakori terébélyes bokrot neveznek, melynek bogyói, ha megérnek, a cseresnyéhez hasonlóak.

- Réten legel aszott tölgýü tevék között.
16. Hogy visszatérjen, a hajtónak csak szó kell,
A barna mént boglyas farkával úzi el.
17. Miként a sas szárnya lecsúng az oldalán
Ha árral átszúrják, úgy lóg le az farán.
18. Vele a lovagnak czombjait legyinti,
Majd ránczos tömlöként aszott tölgýét úti.
19. Kitűnő tevémnek húsos két czombja van,
Erősek mint kapuk a magas várakban.
20. Szilárd a gerinceze, íjj a két tompora,
Erősen nyugszik a csigolyákban nyaka.
21. Barlanghoz hasonló két vállának gödre,
Egy-egy kifeszített íjj czombjának ere.
22. Ha megy, lapoczkái egymástól szétállók,
Erős kezekben két vederhez hasonlók.
23. Erősek valamint görög vízvezeték,
Ha azt a mesterek remekül építék.
24. Veres a szakála, sok izom van hátán,
Sietve rakgatja lábát egymásután.
25. Mentében kötélként csavarja azokat,
Görbednek mint oszlop a boltozat alatt.
26. Siet, elhajlanak erős fejcsontjai,
Magasan s szilárdan foglalvák czombjai.
27. A gyepő nyomától olyan hátán a púp
Mint vízmosásoktól barázdált sziklakúp.
28. Némelykor egyenlők, különbözök néha,
Mint színesen sávolt, szépen szabott ruha.
29. Ha könnyedén mozgó nyakát felemeli,
Az ember nagy hajó árboczának véli.
30. Üllőhöz hasonlók agyának csontjai,
Ráspolyként élesek azoknak ágai.
31. Pofája ép olyan mint a syr papiros,
Jemeni szíj ajka, fekete, nem ránczos
32. Szemének két tükre csontbarlangba merül,
Miként ha tiszta víz a sziklaürbe gyül.
33. Tiszták, hibátlanok, csillognak mint ádáz
Vad tehén szemei, ha úzi a vadász,
34. Kitűnő fülei a csendes éjen át

- Hallják a nagy zsvajt s a halk moraj zaját.
35. Mint füle Haumalban kóborló bikának
Élesek és nemes származást mutatnak.
36. Keblében remegve gyorsan dobog szíve,
De erős mint a kő szilárdan eresztve.
37. Lágý orra átfúrott, hasított ajaka,
Kettőzi lépteit, ha lehajlik nyaka.
38. Ha akarom gyorsabb vagy lassabb léptében,
A szíjból jól fonott ostortól féltében.
39. Ha akarom fejét nyergemre emeli,
A leget nyargához hasonló szeldeli.
40. Ilyen tevén megyek, ha társam jajgat is :
„Bár megmenthetnélek téged s magamat is !“
41. Remegő félénk szív, mindenhol csak vést lát,
Ha bejárom vele a puszták vadonát.
42. „Ki az a vakmerő ?“ kérdik az emberek,
Magamra értem és annál többet merek.
43. Tevémet nógatva csak egyet suhintok,
Gördülnek lépteim a forró kavicsok.
44. A földön vonszolja farkát maga után,
Miként uszályát a rabnó a lakomán.
- * * *
45. Nem félelem miatt lakom a sziklavár,
A ki segélyre hí nem hasztalanba' jár.
46. Megtalálsz ha a népgyülésben keressz fel,
De fáradságod a csapszékben sem vész el.
47. Ha reggel látogatsz, gyöngyellő pohárral
Kínállak s ismételd ha ízlik az ital.
48. Ha a törzsek nemes ősökkel pompáznak,
Én is fia vagyok egy kitünő háznak.
49. Csillagként szép ifjak lakomám részesi,
A szem a hölgyeket örömmel keresi.
50. Kivágott, sáfránszín ruha fedi őket,
Gyönyör érinteni meztelen keblöket.
51. Ha kérjük : Hallassad bájos szép hangodat!
Közébe lép s ajkáról andalgó dal fakad.
52. Ha egy kissé fölebb emeli a hangot,

- Vélnéd a fiókját hívó anyát hallod.
53. Így foly le habzó bor s gyönyör közt életem,
Örököm s birtokom már mind elköltöttem.
54. Családom most kerül és én kizáratom
Miként a szurokkal bekent utált barom.
55. Ismernek a földhöz ragadt inségesek,
A gazdag emberek közmondása leszek.
56. Ó te, ki harc s élv közt osztott éltem feded,
Adhatsz-e te nekem örökös életet?
57. Nem tarthatod te fel az öldöklő kezét,
Hadd élvezzek tehát sietve mig lehet.
58. Ne volna, hogy a lét három gyönyört kínál,
Jöhetne bármikor miattam a halál.
59. Ilyen, ha gyöngyöző veres bor mossa le
Az undort, melylyel a dorgálás tölt tele.
60. Vagy ha segélyre hí, kit üldnek fegyverek,
Rohanni mint mikor bős farkast felverek.
61. Vagy végre a borús napon sátram alatt
Szép lánynyal enyelgve üzni az unalmat.
62. Bájait gyűrű és karperecz emeli,
Sugár szép termetét a pálma irigylí.
63. A bölcs az élvkehelyt éltében üríti,
Ki szomjas? a halál holnap felderíti.
64. A végzet, úgy látom, fukarnak sem kínál
Különbet kéjvadász, pazarló sírjánál.
65. Egyenlő porhalom mindkettőnek laka,
Fölé a kegyelet köemléket raka.
66. A legderekabbb is a halál zsákmánya,
A fukar legbecsesb kincseit kívánja.
67. Látom, hogy életünk mulandó kincshalmaz,
Mit minden nap apaszt, mily gyorsan elfogy az.
68. Csak pányva, hidd nekem, miből ez élet áll,
Hosszú lehet ugyan, de fogja a halál.
- * * *
69. De honnan hogy Malek úgy elidegenült?
Mikor közeledtem ő mindig elkerült.
70. Bár nem tudom vétkem, ő mindig csak lehord,

- Miként a napokban Abednek fia, Kord.
71. Kérek tőle mi jót — tagadólag felel,
Miként ha azt mélyen temettük volna el.
72. Ha szoltam volna még, s ezt vette vón' zokon —
De nem, csak mert Mabed tevéit nem hagyom.
73. Verem ne volna csak! — hevem e szón kihül —
De így is ott leszek, ha végire kerül.
74. Ha ellenség közelg s segélyre hívatom,
A veszélyben levőt soká nem váratom.
75. Halállal itatom — üres szónak ne vedd —
Ki rút rágalommal mocskolja jó neved.
76. Nem fogy a rágalom, a panasz ellenem,
Bár hibám felhozni mindenki képtelen.
77. Bezeg ha más volna unokatestvérem,
Elüzne bánatom, biztatna ha kérem.
78. Ámde ő fojtogat, könyörgés és hála,
Esdeklés éltemért mit sem tesz ő nála.
79. Pedig hát jobban fáj a rokon bántása
Mint az ind éles kard legmélyebb csapása
80. Hálás hogy legyek, már természet ösztönöz,
Feküdnék bár köztünk ezer mérföldnyi köz.
81. Akarta vón' az ég, Tszahmednek Amruja,
Chaled fia Kaisz lesz éltem mintája, —
82. Gazdája lettem vón' roppant nagy kincseknek,
Uralni kit nagyok fiai sietnek.
83. Ama könnyü testü férfiú vagyok én,
Láthatsz mint kígyóföt csapatok elején.
84. Ne hagyja oldalam — ezt szentül esküvém —
Kételü jó kardom; — Indiából vevém. —
85. Ha bosszúra kelek, csapási nem késnek,
Bár csak egy is elég; ne nézd konyhakésnek.
86. Bizalom testvére, mitől sem rettegő,
Csak lassan, mondom én — „elég már“ — mondja ő.
87. Ha fegyvert fog a nép, magam is ott vagyok,
Kardommal kezemben győzetlent nem hagyok.
88. Sok tevecsapatot riasztottam már fel
Közelve hozzájuk kihúzott fegyverrel.
89. Egy erős, nagy tölgyü még is csak elfuta.

Kiaszott, perelő zsugori birtoka.

10. Midőn már levágtam czombját és lábszárát,
„Nem látod“ — mondá az — „a szegény nagy kárát?“
91. „Nézzétek — ily szóval társaihoz fordúl —
„Mint tör ez iszákos ránk igaztalanúl!
92. De hagyjátok neki, legyen az zsákmánya!
A többivel félre! nehogy megkivánja.“
93. Leányok a borját sietve megfőzék,
Kövér és izletes púpját élénk tevék.
- * * *
94. Sirass meg miként azt érdemem kívánja,
Ha meghalok egykor, ó Mabel szép lánya!
95. Csak egy sorba engem olyannal ne tennél,
Ki zsákmányt nem szeret, ki dicstelenül él!
96. Ki lassan megy nemes, gyorsan aljas tetre,
A férfigyülésből ki vagon rekesztve.
97. Ha az alávaló név reám illenék,
Egyaránt gyűlölné barát és ellenség.
98. De kit nem némit el ily hősi lelkelet?
Egyenesszívűség s oly nemes eredet?
99. Ily élet engemet nem búsít, elhihedd,
Nem nyújtja hosszúra napom és éjemet.
100. Hányszor nem fékezém öldöklő hevemem,
Midőn minden csapás félelmet terjesztett.
101. Ott a hol megrendül a ló a hős alatt;
Hol a derék remeg, megálltam a sarat.
102. Barnított nyilvesszőt¹⁾ tettem én eleget
Zsugori játékos kezébe tűz mellett.
103. Arról a mit nem tudsz, majd felvilágosít
Az idő, s kit nem vársz, oszlatja kételyid.
104. Olyan hoz hírt a kit nem biztál meg vele,
Ki nálad e végre napot nem rendele.

¹⁾ Az arabok barnított és tiszta nyilvesszőket egy sorsolásszerű játékszoktak használni.